

ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΗΤΑΙ

ΤΟΥ Κ. ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΩΗ

Ο Λεζόντ ντε Λιλ έγεννήθη στ'ό Σαιν-Πιέρ της Μαρτινίκας τ'ό 1818 και πέθανε στη Γαλλία τ'ό 1894. Κατήγετο από την Βρετανία. Μόλις έπέστεισε τις σπουδές του, ό πατέρας του τον έστειλε σ'έ μακρινό ταξίδι για να δημιουργήσει μόνος του τη θέση του στη βιομηχανία, για την οποία τον είχε προνοήσει.

Ο ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΕ ΛΙΛ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Ο Λεζόντ ντε Λιλ, λοιπόν διάσχισε τις 'Ινδίες και τα μάτια του έγένισαν από τα θαυμάσια τοπία που περιέγραφε κατόπιν στους στίχους του τόσο μεστή και τόσο πλούσια. Άλλα δέν ένοιωσε καμιά κλίση για τ'ό επάγγελμα που τον έδιώκεε ό πατέρας του α' αντί να έξασκηθείση τ'ό ταξίδι του ανάμεσα από τις διάφορες ζωνικές χώρες, έτράβηξε για τη Γαλλία, στ'ό Ρέν, όπου μόνος του, έζηγε σ'ένα άνοητο έξαισιωχισμένο και έσπασε τις σπουδές που είχε διακομή στη Μαρτινίκια. Άφιχθήκει προπάντων στην έξαισθη της άσχαίας 'Ελζβιτικής και της 'Ιταλικής γλώσσας, καθώς και της 'Ιστορίας που έλάτρευε από παιδί. Συγχρότως έδωμοτίσσε μερικούς στίχους που σ'ό διάφορες έφημερίδες της Βρετανίας.

Ο Λεζόντ ντε Λιλ έγινεως δύο-τρεις φορές στη Μαρτινίκια α' από τ'ό 1846 εγκαταστάθηκε οριστικά στ'ό Παρίσι.

Τ'ό πρώτο του ποίημα 'Ε'Η Άσφαιδής της Μήλιος, ενθουσίασε τους φιλολόγους κριτικούς. Σε κάποιο περιθώριο τ'ό ανέθεσαν να διεκρίνη, δέν κατάφερε να μνην ποιήν καρό, γιατί ή αδύτηότης του για τ'ό στίλ τον έκανε να πετά όλα τα χειρόγραφα των συγγράμτων του στ'όν κάλαθο των άφροντων. Όλοι, παρακολούθησαν τις πρώτες του προσπάθειες, έλεγαν πως ό νεός ποιητής θά έπραγατο-ποήσει με περισσότερη εύφρονη και δύναμη τ'ό άνοητο τ'ό Άντρι Σεντιέ.

Η επανόρθωση τ'ό 1848 τον έβγαλε για λίγο από τη στοχαστική του ζωή. Αμνηρόντης διάστημα, έυθυσίασε τους φιλολόγους στ'όν άγωνα. Η 'Ελέση των Άσφαιδών του έφωτισε τότε να προτιμήση τις έλογοί της Βρετανίας. Οι προσπάθειές του άνω δέν έαυτησαν α' ή άσχη των έρατελλογών απέναντα στ'ό Ντινόν. Άπορημένος έξαναέρχεται στ'ό Παρίσι.

Στ'ό 1852 έβγαλαν τ'ό πρώτο του ποίημα με τ'όν τίτλο 'Ασχαία Ποιήματα. Με άσθημα βαθιά άσχαία, σ'έ ποφή άσκατη, ό ποιητής προσπαθώσε να βωρήση στην 'Ελληνική λιμήν τη Γαλλική ποιήση που την έβγαλαν ως τοπικήν. Για τ'όν Λεζόντ ντε Λιλ, άσφαιδιστο, έρατε ποιητά ήταν μόνος ό 'Ομηρος, ό Αίσχύλος και ό Σοφοκλής.

Ο Βικτωρ Ουγκώ πρώτος έμνημόσε τ'ό θαυμάσιο του για τ'ό Λεζόντ ντε Λιλ, που από τότε έγινε σίγουρος του φίλου.

Στ'ό 1854 έξέδωσε τ'ά 'Ποιήματα και Ποιήσεις. Στο 1859 'Ε'Τό Άσχοι τ'ό Στραφός. Και στ'ό 1862 'Ε'Τά Βωθήρα Ποιήματα. Τόν ίδιο χρόνο άρχισε τη μετάφραση άσχατων ποιητών, ή οποία έπωλάσσε σφαιρόειτες αν-δριήσεις. Με ή έργασια του αυτή τ'ό έδωσε περισσότερο χώρο α' αντί τα ποιήματα. Η μετάφραση των Ειδώλων τ'ό Θεοκρίτου έξέδωθη τ'ό 1861, καθώς και ό 'Ωδός τ'ό Αναζωογίνου. Κατόπιν άκόλουθησαν οι μεταφράσεις της 'Ιλιάδας και της 'Οδυσσεας τ'ό Ομήρου, των τριών έπων τ'ό 'Ηρόδοτου, τ'όν Ομήριον 'Υμνον, των τραγυδιών τ'ό Μισχίλου, τ'ό Σοφοκλέους και τ'ό Εφραίμου και τ'όν ποιημάτων τ'ό Όρατιου (1861-1885).

Άλλα όλα αυτή ή ζωολογία έργασια δέν έλιώτισσε τ'όν ποιητή που έμνηνε άσφα άσφαιδιστο. Άπνοια άκόλουθη σκολή ερμηναϊκή γρηφ του. Ο Ντινός, ό Ερηνιά, ό Μαντιέ, ό Σουλιέ Ποιητής, ό Κεπέ, ό Φράνς, ό Βερλιό, ό Βιλνί ντε Λιλ, Άντα, ό Μιλλαρέ και τόσο άλλα έγιναν μεθ'αυτήν και άνομίσθησαν Παγοασοφοί. Συμφορζώτο κάθε έθδομάδα στ'ό σπίτι τ'ό Μπαυβίλ και προπάντων στ'ό σπίτι τ'ό Λεζόντ ντε Λιλ.

Έτσι, στ'ό 1870 ή Απτοκρατορική Κοδένγρηση τ'ό πρόσφερε ένα κριτικό έπίδομα 300 φράγκων. Η Δημοκρατία κατόπιν άχι μόνος τ'ό διετήρησε, άλλα τον διορίσε και διεκρίνη της Βιβλιοθήκης της Γεωρασίας. Στ'ό έξης ό ποιητής είχε έξασχ αίσωμένη τη ζωή του.

Στ'ό 1884 έξέδωσε τ'ά 'Τραγυία Ποιήματα που ή Γαλλική Άκαδημία τ'ό έβραβεύσε με βραβείο 10.000 φράγκων. Μετά τ'ό θάνατο τ'ό Ουγκώ, σίμωμος με αυτή έπίδομα του, ό Λεζόντ ντε Λιλ έγινε 'Ακαδημαϊκός (1886). Τόν έδεδίωθη ό 'Αλεξάνδρος Δορμάς πός, ό οποίος δέν τ'όν άρασιόσε καλόφων και από λόγο του, που έκανε μεγάλη άσθηση, δέν άπόφερε να τ'όν τα ψάλλη. Τόν έβγατε αντίγραφα για τ'όν πεπαισμού του, τωζόντας τους ίσφ'ό έντεταία τόσο πούδ από τ'όν Μιθδέν, δέν είχε παύα να πάη, να υπή ή ό ίδιος μέσα σ'έ αυτό! Τόν εξατηρόρησε έπίσης που ταίμασε απ'έ την ποιήση τ'όν άσφαιδιστή με την άσκατη τ'ό Θεού και τη μέλ-λωσια ζωή και τέλος που δέν αναζωογήθη απ'έ τη γε-ναία. Με δύο λόγια, τ'όν εξατηρόρησε πός έμνηνε ά-σφαιδιστος έμνηρος στη Φύση α' έμνηρος στ'όν ά-σφαιδιστο.

Λίγο έδω λίγα άσ-στοργήματα τ'ό ποιη-τού τ'όν 'Εργαζών Ποιημάτων σε πεζή μετάφραση:.....

ΝΥΧΤΑ

Στ'ά πλάγια τ'όν βουνών οι ήσυχες άσρες κάνουν κι' άποκοιμούνται τα δέν-τρα που κυματίζανε. Τ'ό σιωπηλό πουλί άποκοιμείται στις κα-λαμίες και τ'ό άστρο

χορσώνει τ'όν άφρό τ'όν γαλανών κυμάτων. 'Ολόγυρα από τ'ά φεγγάγια, στ'ά άγρια ύψη, ένας μαλακός ά-τμός άπλωναται και ασένει στους δρόμους. Τ'ό φεγγάρι λυπημένο λούζει τ'ά μαύρα φυλλώματα. Τ' αυτά δέν άκούνε για άνθρώπινα μουρμουρά.

Όμως έπάνω στην άμμοδιά, άπομακρα, τραγουδάει ή θεία θά-λασσα κι' από τ'ά δάση πέρα σκορπίζεται θρηνητική ή μεγάλη φω-νη κι' ό άέρας ύφώνει, στ'ά μεσοβόρια τα φωτιζόμενα από τ' άστέ-ρια, τ'ό τραγούδι τ'όν θαλασσών και τ'ό ανασείναγμα τ'όν δασών.

Άνεβήκει, ίεροί θουροί, υπεράνθρωπα λόγια, ό άρχη κι' γλυ-κιά συνομιλία της γής και τ' ουρανού! Άνεβητε και έζηήτε από τ'άστέρια τα ήρεμα, αν ύπαρξη κανένας δρόμος αιώσιος που φέρνει εκεί ψηλά.

Ό θαλασσός, ό άντροποία δάση, εύλαλήρη φωνή τ'ό κό-σμου, μου απαντήσατε από δάσχημα τ'όν πικρών μου ήμερών. Έ-παρηγοήσατε τη λύπη μου και ή καρδιά μου πλημμυρίζει τώρα από τ' άτέλειωτα τραγούδια σας.

ΟΙ ΕΛΦΕΣ

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χαρωπές χορεύουν στην πεδιάδα!

Από τ'ό μονοπάτι τ'ό δάσους, τ'ό τόσο αγαπη-μένο στ'ά ζωακιά, προσάλλει έλαιο σ'έ μαύρο άτι, ένας καβάλλαρχς. Τά χροιά του σπρηνοία λυ-πούν μου στην καταρναμένη τη νυχτιά. Και μες στ'όν άχρό τ'ό φως τ'ό φεγγαριού βλέπει κανείς να λάμπη από μια λάμψη που αλλάζει χρώμα, τη μαλακίαση περικεφαλία του.

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χαρωπές χορεύουν στην πεδιάδα!

Τόν περιτριγυρίζω όλος σαν άνάλαφο σμή-νος φτερωτών που μοιάζει να χρομειτά στ'όν άφο-νον άγρια.

Ό γενναία καβάλλαρχ, που π'ος έτσι άσφα, μέσα στην ήσυχ νυχτιά; Έρωτης ή βασιλοπούλα. Πνεύματα κακά φωλιάζουν στ'ά δάση. Έλα να χορεύεις καλύτερα μαζί μας στη γλή τη δροσερή.

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χορεύουν χαρωπές στην πεδιάδα.

Όχι! Με περμίνει ή σπρηνη μου με τ'ά γλυκιά και τετρακάθρα μάτια για να παντεροίμει αύριο. Άφ'στε με να περάσω, 'Ελφες τ'όν λειβαδιών, που πατάτε κυκλωτερα τ'ό ανθισμένο χορτάρι. Μη μ' άσχητε περισσότερο απ'έ την άσπη μου, γιατί σ'έ λίγο θά χαράξη ή μέρα.

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χορεύουν χαρωπές στην πεδιάδα.

Μείνε, καβάλλαρχ! Θά σου δώσω τη μαγική πέτρα και τ'ό χρυσό δαχτυλίδι, καθώς κι' αυτό που αξίζει πιο πολύ από όδες κι' από πλούτη, τ'ό φροεμί μου τ'ό ύψασμο στο φως τ'όν φεγγα-ριού.— Όχι, τ'ής ελπει αυτός.

Πήγαίνε λοιπόν!

Και με τ'ό άσπρο της δαχτυλό άγγίζει την καρδιά του.

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χορεύουν χαρωπές στην πεδιάδα.

Τ'ό άλογο ξαφρισμένο από τη σπρηνοία γοργοπεταει και φτά-νει στ'όν ώρα. Άλλα ό καβάλλαρχς ανατριχιάζει. Βλέπει στ'ό λό-μο ένα άσπρο σχήμα που περπατάει άθρόνα και τ'ό άπλώνει τ'ό χέρι.

Έλφη, πνεύμα, δαιμόνα, μη με σταματάς!

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χορεύουν χαρωπές στην πεδιάδα.

Μη με σταματάς, άσχημο φάντασμα! Θέλω να παντεροί τ'όν ήμωσση με τ'ά γλυκιά τ'ά μάτια!

Ό άγαπημένο αντίοιλη μου, ό αιώσιος τάφος θά γίνη τ'ό γαμήλιο μας κρεβάτι! Είναι πεθαιμένη!

Κι' αυτός εκεί σωριάζεται και ξεψυχάει από άγωνία κι' από έρωτα.

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χορεύουν χαρωπές στην πεδιάδα.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΙΑΛΜΑΡ

Μία καθόρια νυχτιά, ένας παγωμένος άέρας.Τ'ό

Ο Ποιητής Λεζόντ ντε Λιλ

